

Видѣ турчинѣтъ какъ бие
българскиятъ ножъ,
и отъ него потрепери
и злия черкезъ.

Уморени, изранени
и безъ сѣнь ноше,
заградени и лишени
отъ хлѣбъ, и отъ вода,

вий юнашки претърпѣхте
ранитѣ, глада
и подъ слѣнцето стояхте
жадни — безъ вода.

И катъ взехте скжпо, скжпо
за своята кръвъ,
вий спокойно посрѣщнахте
славната си смъртъ . . .

Сгладили се, сравиле
днесъ тѣзи гробове:
срѣдъ тревата тамъ порасли
разни цвѣтове.

И надъ гроба катъ навеждатъ
свойтѣ върховце
и прѣстѣта ви катъ цѣлуватъ
съ свойтѣ цвѣтовце —